

John Bellairs

ČARODĚJOVY HODINY

ČARODĚJOVY HODINY

Přeložila Jaroslava Kočová

THE HOUSE WITH A CLOCK IN ITS WALL

Copyright © 1973 by John Bellairs

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jaroslava Kočová, 2018

Illustrations © Edward Gorey

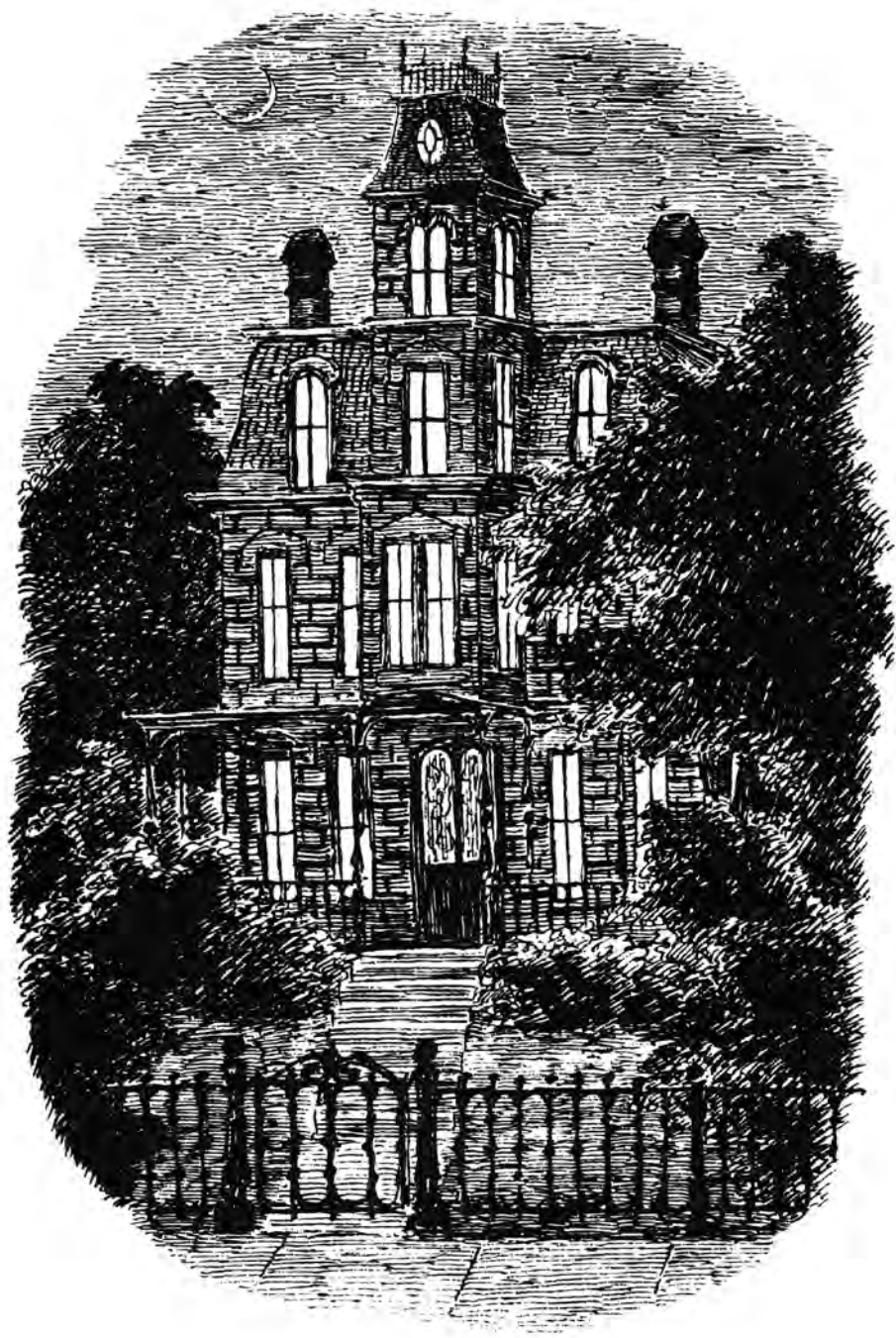
Cover design © Universal Studios

and Storyteller Distribution Co., LLC, 2018

Cover © DOBROVSKÝ s. r. o., 2018

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2018

ISBN 978-80-7642-198-1 (pdf)

ČARODĚJOVY HODINY

JOHN BELLAIRS

Ilustrace Edward Gorey

KING
COOL

Věnuji Priscille, která mi dovoluje být sám sebou.

Bouchání v noci...

Lewis vylezl z postele. Pomalu a opatrně došel po špičkách ke dveřím. Stejně pomalu a opatrně dveře otevřel. Ne však dokořán, jen malilinko. Škvírou vykoukl ven.

Celá chodba se nořila do tmy, pouze na konci sivě zářilo okno. Lewis ovšem slyšel, jak se něco pohybuje. Tu uviděl kužel světla baterky. Klouzal po tapetách. Lewis vyděšeně přibouchl dveře, jenže hned je zase pootevřel. Světelný kužel se zastavil. A postava s baterkou udeřila pěstí do stěny – pěkně zprudka. Lewis slyšel, jak se dutinou za tapetou sypou kousky omítky. Postava znovu udeřila, pak znovu a znovu...

„Černá magie proti bílé, dobro proti zlu, mistrně navozená atmosféra a poutavé vyprávění dokreslené správně strašidelnými ilustracemi.“

— *Věstník Centra dětských knih*

První kapitola

Lewis Barnavelt si poposedl a otřel si zpocené dlaně o sedadlo autobusu, uhánějícího do městečka Nový Zebedeus. Psal se rok 1948 a panoval teplý a větrný letní večer. Tedy venku. Lewis sledoval stromy ozářené měsícem. Kymácely se za oknem, neprodyšně zavřeným jako všechna ostatní v autobuse.

Sklopil oči a upřel je na své fialové manšestráky, které za chůze dělaly *švrz švrz švrz*. Zvedl ruce a zajel si jimi do vlasů, učesaných na pěšinku a ulízaných brilantinou Wildroot. Umastil si od ní ruce, a tak si je znovu otřel o sedadlo. Neslyšně pohyboval rty, odříkával modlitbu. Byla to modlitba ministrantů:

Quia tu es Deus fortitudo mea; quare me repulisti, et quare tristis incedo, dum affligit me inimicus?

„Ježto ty, Pane, jsi statečností mou, pročpak jsi mne zamítl, pročpak kráčím ve smutku, an na mne útočí můj nepřítel?“

Pokusil se vzpomenout si na jiné modlitby, jenž se mu na mysl vytanula jen další otázka:

Quare tristis es anima mea, et quare conturbas me?

„Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš?“

Lewisovi připadalo, že ho v posledních dnech napadají jen samé otázky: Kam jedu? Koho tam potkám? Bude mi sympatický? Co se mnou bude?

Lewisi Barnaveltovi bylo deset. Donedávna bydlel s rodiči v malém městečku poblíž Milwaukee. Jenže otec s matkou zahynuli jedné noci při autonehodě, a Lewis nyní putoval do Nového Zebedea, správního města kafarnaumského okresu ve státě Michigan. Měl žít se strýcem Jonathanem, kterého v životě neviděl. Samozřejmě o něm slyšel – věci, jako že kouří a pije a hraje poker. V katolické rodině by se na to zase tolik skrz prsty nehledělo, jenže Lewis měl dvě staropanenské tetičky, a to byly baptistky a ty Lewise před Jonathanem varovaly. Doufal, že šlo jen o plané řeči.

Jak autobus zatáčil a nakláněl se, pozoroval Lewis svůj odraz ve skle okna. Viděl zasněného tloušťka s lesklými tvářemi. Rty se mu pohybovaly. Odříkávaly ministrantskou modlitbu, tentokrát za to, aby ho měl strýc Jonathan rád. ... Bože zjednej mi právo... Ne, zjednej mi šťastný a spokojený život. Když autobus zastavil před Heemsothovou lékárnou Rexall v Novém Zebedeu, bylo za pět minut devět hodin. Lewis se zvedl, otřel si dlaně o kalhoty a natáhl se pro obrovský papírový kufr, který se sotva vešel do zavazadlového prostoru nad jeho hlavou. Kufr koupil Lewisův otec v Londýně na konci druhé světové války. Byl polepený vybledlými samolepkami s emblémem paroplavební společnosti Cunard Line. Lewis pořádně zatáhl a kufr mu spadl na hlavu. Vykročil uličkou ke dveřím, kufr nebezpečně zvednutý

do vzduchu; najednou se nečekaně posadil a kufr mu *žuch!* přistál na klíně.

„Ale no tak! Nezabij se dřív, než tě stačím poznat!“

V uličce stál muž s rozčepýřeným zrzavým plnovousem, tu a tam prokvetlým šedinami. Khaki pracovní kalhoty obepínaly tlustý pupek. K nim zvolil červenou vestu se zlatými knoflíky a modrou džínovou košili. Lewis si všiml, že vesta má čtyři kapsy; z horních dvou trčela čistítka na dýmky a spodní dvě spojoval řetěz z kancelářských svorek, na jednom konci provlečený okem zlatých kapesních hodinek.

Jonathan van Olden Barnavelt vyndal z pusy dýmku a natáhl pravici.

„Ahoj, Lewisi. Jsem tvůj strýc Jonathan. Vypadáš přesně jako na fotografii, kterou mi poslal tvůj otec. Vítej v Novém Zebedeu.“

Lewis mu podal ruku. Postřehl, že hřbet Jonathanovy dlaně pokrývají rezavé chloupky. Ochlupení pokračovalo přes zápěstí a mizelo pod košili. Lewisovi prolétlo hlavou, zda je strýc takhle chlupatý celý.

Jonathan vzal kufr a zamířil ke schodům z autobusu.

„No potěš pánbůh, to je loďák! Měli mu přidělat kolečka. Uf! Tys tam snad přibalil cihly z vašeho domu...“

Lewis se při zmínce o jejich starém domě zatvářil tak žalostně, že Jonathan raději honem změnil téma. Odkášlal si a povídá: „Tak, jak jsem říkal, vítej v kafarnaumském okrese a v překrásném starobylém Novém Zebedeu. Má šest tisíc obyvatel, když nepočítáme...“

Ticho prořízl úder zvonu. Odbíjel celou.

Jonathan zmlkl. Zůstal stát jako přikovaný. Pustil kufr a svěřil ruce podél těla. Lewis se na něho vydešeně podíval. Jonathan měl v očích skelný pohled.

Zvon dál vyzváněl. Lewis vzhlédl. Zvuk vycházel z vysoké cihlové kostelní věže naproti přes ulici. Klenby zvonice

připomínaly oči a otevřená ústa, pod nimiž zářily obrovské podsvícené hodiny s *železnými číslicemi*.

Bim bam. Další úder zvonu. Šlo o vysoký litinový zvon, jehož zvuk v Lewisovi probouzel bezmoc a beznaděj. Zvony jako tenhle to vždycky dělaly. Ale co se to stalo se strýcem Jonathanem?

Zvonění ustalo. Jonathan se probрал z transu. Oklepal se a s trhnutím zvedl ruku k obličejí. Silně se potil. Otřel si čelo a planoucí tváře.

„Hm, hm... ha! Chmhm! Jé, promiň, Lewisi, zrovna jsem si vzpomněl, že jsem zapomněl... že jsem zapomněl na plotně konvici s vodou. Vždycky, když si vzpomenu na něco, na co jsem zapomněl, nebo když zapomenu na něco, na co jsem si vzpomněl, tak mě to takhle vykolejí. Konvice už asi bude v čoudu. Tak pojď. Jdeme.“

Lewis se na strýce udiveně zadíval, ale neřekl nic. Společně vykročili ulicí.

Opustili jasně osvětlenou Hlavní ulici a zakrátko už si vykračovali po široké Panské ulici lemované stromořadím. Převíslé větve dělaly z ulice jeden dlouhý ševlící tunel. Světla lamp se vpíjela do tmy. Cestou se Jonathan Lewise vyptával, jak mu to jde ve škole a jestli ví, jaký měl letos George Kell pálkařský průměr. Prohlásil, že teď když bude bydlet v Michiganu, bude se muset stát fanouškem Tygrů. Na kufr už si Jonathan nestěžoval, často však zastavoval, pokládal ho na zem a mnul si zarudlou ruku.

Lewisovi se zdálo, že Jonathan mluví ve tmě hlasitěji než na světle, ale nedokázal říct, proč to strýc dělá. Dospěli by se přece tmy bát neměli, navíc ulice nebyla temná zcela; svítilo se v oknech většiny domů, z nichž k Lewisovi doléhal smích a hovor lidí, bouchání dveří. Strýc byl rozhodně podivín, ale milý podivín.

Na rohu Panské a Příkré ulice se Jonathan zastavil. Položil kufr na zem před poštovní schránku, na níž stálo: **POUZE PRO ODCHOZÍ POŠTU**.

„Bydlím až nahoře na kopci,“ řekl Jonathan a ukázal vzhůru.

Příkrá ulice byla pojmenovaná trefně. Zamířili vzhůru. Šli v předklonu a cestou hlasitě funěli. Lewis se Jonathana několikrát zeptal, zda má vzít kufr, ale strýc pokaždé odmítl s tím, že děkuje, že to zvládne. Lewise začalo mrzet, že si vzal tolik knih a cínové vojáčky.

Když vyšplhali nahoru na kopec, Jonathan zavazadlo odložil. Vytáhl červený kapesník a otřel si obličej.

„Tak, a jsme tady. Tohle je letohrádek Barnaveltů. Co na něj říkáš?“

Lewis se podíval na dům.

Uviděl dvoupatrový kamenný zámček s věží vprostřed průčelí. V celém domě se svítilo – v přízemí, v prvním patře, ve druhém i v podkroví, dokonce i malé kulaté okénko ve střeše věže zářilo a připomínalo oko. Na předzahradce se tyčil vzrostlý starý kaštan. Listy mu švelily v letním vánku.

Jonathan stál na chodníčku před brankou, ruce za zády, nohy široce rozkročené. „Tak co na něj říkáš, Lewisi? No?“ zeptal se znovu.

„Moc se mi líbí, strýčku Jonathane! Vždycky jsem chtěl bydlet v zámčku, a tohle je panečku nějaký zámček!“

Lewis došel ke zdobenému zábradlí a položil ruku na tepanou kouli zakončující každý jeho sloupek. Zadíval se na cedulku s číslem „100“, vyvedeným z odrazových sklíček.

„Nezdá se mi to? Vážně je skutečný, strýčku Jonathane? Myslím ten dům.“

Jonathan se na něj zvláště podíval. „Ano... ano... je, samozřejmě že je skutečný. Pojďme dovnitř.“

Jonathan nadzvedl oko z tkaničky od bot, které drželo zavřená vrátka. Ta se s vrznutím otevřela a Lewis vykročil po dlážděném chodníčku. Jonathan ho následoval, v ruce kufr. Vyšli po schodech na zápraží. Ve vstupní hale se nesvítilo, ale na jejím konci zářilo světlo. Jonathan odložil kufr a objal Lewise kolem ramen.

„Tak pojd'. Půjdeme dovnitř. A nestyď se. Je to teď i tvůj dům.“

Lewis vkročil do dlouhé chodby. Zdálo se, že se táhne do věčnosti. Na konci vstoupil do pokoje zalitého žlutým světlem. Na stěnách visely obrazy v těžkých zlacených rámech; na římsách stály roztodivné zbytečnosti; uprostřed trůnil kulatý stůl a v koutě stála šedovlasá žena v pytlovitých fialových šatech. Stála s uchem přitisknutým ke stěně a poslouchala.

Lewis zůstal stát a zíral. Zmocnily se ho rozpaky. Měl pocit, jako by někoho přistihl při něčem, co se nemá. Myslel si, že s Jonathanem nadělali při příchodu dost rámusu, ale starou dámu – ať už šlo o kohokoli – zjevně svým vstupem do místnosti překvapil. Překvapil a uvedl do rozpaků, stejně jako sebe.

Rychle se ale vzpamatovala, uhladila si šaty a radostně zašveholila: „Ahoj. Jsem paní Zimmermannová. Bydlím vedle.“

Lewis si uvědomil, že hledí do nejvrásčitéjšího obličeje, jaký kdy viděl. Oči v něm však vyhlížely přátelsky a všechny ty vrásky vypovídaly o častém smíchu. Podali si ruce.

„Florence, to je Lewis,“ řekl Jonathan. „Jak o něm psal Charlie, pamatuješ? Autobus přijel pro změnu načas. To museli řidiče snad opít. No, ale! Nechtělas mi snad ukrást nějakou z mých mincí, že ne?“

Jonathan přistoupil ke stolu. Lewis si až teď všiml, že červený kostkovaný ubrus pokrývají komínky a hromádky mincí. Šlo o různé peníze, většina však pocházela ze zahraničí. Arabské mince s dírou uprostřed a s provázkem se skautskými uzly; hromada tmavohnědých měďáků s hlavou plešatého pána s knírem jak řídítka. Dál tu ležely velké těžké anglické pence s portrétem královny Viktorie v různých stadiích upjatosti a vedle toho stříbrné penízky tenounké jak nehet na palci. Tu se mihl oválný mexický stříbrný dolar, tu římská mince zelená měděnkou. Jednoznačně však převažovaly mosazné